

Χριστόφορος Λιοντάκης

Χριστόφορος Κολόμβος

1

Πώς έτσι και πάλι θά γινότανε
Ποτέ δέν τό πίστευε
Δέν είχαν λοιπόν όλα τελειώσει;
Τή χυδαία εκείνη νύχτα
Πού τά λόγια μυρίζανε θειάφι
"Ολα δέν ήταν καταλύτης;
"Ο φανατισμός δέν έσθησε
Και τά τελευταία άπ' τόν έγκέφαλο στίγματα;

2

Βρέθηκε στόν Πειραιά
Χωρίς νά τό θέλει
"Οχι όπως τίς άλλες φορές
"Εμοιαζε νά βγαίνει πρώτη φορά
"Από σταθμό ξένης πρωτεύουσας
"Εβρεχε
Μάλλον έριχνε γυαλιά
Βάδιζε και δέν βάδιζε
Μπήκε στό θέατρο
Παίζανε: Χριστόφορο Κολόμβο
Φεύγοντας θυμήθηκε
«Τί δυστυχία νά μήν μπορείς
νά κλειστείς σ' ένα δωμάτιο
για πάντα».

3

Στά όνειρά του δέν έπαιζε πιά
Κάν τό ρόλο του κομπάρσου
Ούτε και σέ καμιά άλλη διαδικασία
Τώρα
Νιώθει πάλι γλυκερές δονήσεις
Δέν ξέρει πού
Τά χέρια του νά κρύψει
Σέ κατολισθήσεις πέφτει
Αίμα φτύνει
Σφίγγει τή μάσκα
"Οχι πάντα ως τό τέλος
Κάπου χάνει και
Προδίδεται

Ακροτελεύτιο: "Η ζήλια του δέν άφορούσε τό συγκεκριμένο.

4

Πόσες φορές δέν σκοτώνεσαι στόν ύπνο
Δέν περνάς δίπλα άπ' τό πτώμα σου ξένος
Δέν γίνεσαι θεατής τής έκφοράς σου
Μέσα άπό άμμόλοφους χωρίς τέλος
"Η μέ πλήθη νά συσπούνται
Λές και βλέπουνε rally ή ποδόσφαιρο
"Η καινούρια μέρα σέ ξαναφέρνει στους ζωντανούς
Οί ζωντανοί μέ τή γαλήνη τους
Σου ξεριζώνουν τά νεύρα ένα ένα
Κινήσεις σπασμένες
Τίς άνασυγκολείς όπως όπως
"Ετσι μόνο για νά συμπορεύεσαι
Στόν ύπνο πατάς σέ έδαφος σεισμογενές
"Αποφεύγοντας παγίδες σώζεσαι
Τή μέρα τή ζεις άναπόφευχτα
Μέ τήν άδυναμία
Πού ή κάθε βεβαιότητα χαρίζει.

Χριστόφορος Λιοντάκης

